ска шатра, князътъ бавно отвори очи и лека усмивка сгърчи побѣлѣлитѣ му устни:

— Хванахте ли Исакъ?

Радостни викове огласиха шатрата и веднага отекнаха срѣдъ огромната войска, която изтръпнала, не искаше да вѣрва лошата весть. Иваница бѣше живъ!

Изкусенъ цѣлебникъ извади остатъка отъ стрелата и почисти и превърза раната. Следъ четири дни Иваница вече можеше да се качи на коня си. Когато си подѣляха богатата плячка, на Иваница се падна загубения златенъ шлемъ на Исака.

— Предпочитахъ вмѣсто шлема, да получа това, което той е закривалъ — каза Иваница и въздъхна — но нищо, по-добре е да не умира, за да преживѣе повечко такива поражения.

И наистина, следъ победата при Верея, българската войска се отправи за Варна, която бѣ взета съ приступъ, после опустоши Анхиало, разруши голѣма часть отъ Срѣдецъ и ограби Нишъ.

Следъ това се отправи за родината, съ натежали отъ слава прѣпорци.

Бѣше единъ свѣтълъ и топълъ септемврийски день, когато наближиха друма, който се виеше край Етъра.

На чело яздѣше царьтъ съ братята си и войводитѣ. После следваха несмѣтно число коли, пълни съ скъпоценна плячка, безкрайна върволица пленници, царското опълчение, болярскитѣ стотни, гъстата тъмна паплачъ на куманскитѣ конници. Мнозина се бѣха облѣкли въ скъпи ромейски ризници и шлемове. Всѣки носѣше на гърба си торба пълна съ грабежъ: пари, оръжия, военни дрехи. Найнакрая следваха огромнитѣ стада отъ коне, биволи и овце, отвлѣчени отъ Тракия.

Иваница носѣше свѣтлия искрящъ шлемъ на василевса. Никога до тогава, суровото, изрѣзано съ дълбоки гънки лице на царя, не бѣ грѣло отъ по-ведра радость.

Днитѣ на Византъ бѣха вече преброени. Още малко усилия и великото дѣло щѣше да се изпълни. Само Гос-